

Abstrakt

Práce shrnuje 10 let výzkumu rozložení výšky sněhové pokrývky na vrcholových partiích východních Krkonoš v souvislosti s vývojem periglaciálních tvarů na těchto lokalitách. Výzkum probíhal v zimních sezónách 2003/2004 až 2012/2013 na lokalitách Čertova louka a Modré sedlo. Hlavním cílem práce bylo zjistit, jak se mění prostorová variabilita výšky sněhové pokrývky v průběhu sezóny a zda se sledované lokality mohou vzájemně ovlivňovat z hlediska distribuce sněhu mezi těmito lokalitami. Měření bylo prováděno ruční metodou pomocí lavinové sondy v pravidelně síti 141 bodů. Naměřená data byla dále porovnána s výškou sněhové pokrývky z meteorologické stanice na Luční boudě a s pravidelným měřením horské služby. Jako hlavní ukazatel prostorové distribuce sněhové pokrývky byl vybrán index obecné variability, který se počítal pro jednotlivé lokality za sledované období. Největší naměřené hodnoty výšky sněhové pokrývky byly pravidelně dosahovány v centrální nivační depresi na Čertově louce (max. 570 cm), naopak nejméně sněhu bylo pravidelně zaznamenáváno na hraně Modrého sedla (min. 35 cm). Rozdíl mezi těmito lokalitami dokumentuje i hodnota indexu obecné variability za celou sledovanou dekádu pro Čertovu louku (97) a pro Modré sedlo (33). Nejvyšší hodnoty byly většinou měřeny v únoru a sněhová pokrývka pravidelně setrvala minimálně do dubna s celkovým maximem 227 dní. Metoda indexu obecné variability se ukázala jako vhodná metoda pro srovnání prostorové variability rozložení výšky sněhové pokrývky. Nepodařilo se však potvrdit, ani vyvrátit hypotézu vzájemného ovlivňování obou lokalit v souvislosti s distribucí sněhové pokrývky.